

כב:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

מסורת הש"ס

(ב) סוטה טו: ירוש' סוטה ט"ב
ה"ב. (ג) ליל יח: (ויש"נ)
(ד) פסחים נ, יבמות ע"א.
(ה) ירוש' פסחים ס"ז ה"ז.
(ו) [פסחים סט, ויש"נ] (ז) שם
סכ"ו. (ח) שם ע"ש. (ט) שם ע"ד.
(ע) שם ס"ז. (י) ב"ק צ"א.
(יא) ירוש' ש"ס (י"ב) [ישראל]
תשנ"ה ט"ו: (יג) והוא רש"י.
(יד) ויש"נ ח' תנינ"ה ד' ד"ה
למרכס. (טו) ויני' בחולות.
גירסאות. (טז) לקמן כ"ג.
(יז) פסחים ע"ג. (יח) ע' ל"ק
בבב"ב ע' ע"ה.

שימה מקובצת

[illegible][illegible][illegible][illegible]

יכול בן נצר ממש. עובד כוכבים: תלמוד לומר 'על לב' אינו נספל אלא מחמת ערלותו לבו. אלא בדין קאמר: שנתכבדו מעשיו. נחשבים לנכרים למקום: 'על בשר'. והוא 'דיק מנין: טמא פסול. אמתני' קאי - דמנין במתני' טמא מחלל עבודה ועל כרחיך בדין

יחיד קאמער דאָלנו קרבן צאָר קאַר
 בעומחא: **תמוך שמדע צעלור**
 למחילה: **מרה צייד** יעצנד
 יר שטען: **ז** מרה עלי, והאי
 דכטומאח מת פטיטא לן דכתיב
 במעוד: **ו** ואפי' בעומחא משעת בין
 שטאן (נמי) טמא בין השצור
 טומאין ומדגלי דכדכחא אחריו: **ז**
 טומאח בעלים דבי אישתרא' טומא
 צאָר כחא אישתרא' דכתיב איש **(ו)**
 כי יהיה טמא לנפש ילפינן **ו** מינה
 איש נדה ואין צאָר נדהין **ז** אף צי
 כח נדהא נמי כחא אישתרא' **ז**
 הכי ל"ג: **טמא שרץ נמי יליח בקל**
 וחומר: **דמרה צאָר למחילה בקי'**
טומאח מת: קסרי וקני דרוס. דאמרי
 מת **ז** דרוקא: **מכפרי ומכשפרי.**
 כשהומר דרוקא צאָר שניהם
 במשעת הסכן והצור דהא ממשעו **ז**
 נפקא **(ז** פסחים דף ע"ו.) הילכך אצל
 כלצור מה כשהומר טומאח אצל
 רוב צאָר שטומאח טמא מת הומר
 ולא טמא שרץ **ז** ואף כשהומר לטכן
 בקרבן צאָר מת הומר ולא שרץ:
מאי קסרי. וקני דרוס דפטיטא לן
 דלא אשתרא' טומאח שרץ אצל רוב
 צאָר וחתיי בקל וחומר: **א' קסרי**
 אין שופטין וורדיקן. את הפסח על

יחיד טמא שזן איך אהף ע"י ציב
לעבול ולאכול לעבד ורואה לעבד
בפסחים (דף 15:) [דס"ל] הכי וילף
לה מלאש איש כי יהיה טמא נפש
ואפילו חל שביעי שלו עבד פסח:
במשמע דהוה לו טמא שזן פ"ה:
אח"י לא עבד ליצור כטומאה
הא כל שביחוד ודקה לצור עבד
כטומאה. דלאש לה ליצור קאמר
רחמנא: **למאס סברי** (ו' לך, חמ"ד
ההם שחשין וזורקין על טמא שזן
הואיל וחו לאורחא הולך לצור טמאי
שזן אף ק"ה הוצק להן כיצנס
לעבד עמאלן אלא יטלוהו קרבנותיהם
לערה ויקריבוהו כ"ה כהנים טהורין
ויטלו ויחללו לעבד דלא הותרה להם
טומאה אלא במקום שאילו לא הותרה
היו נהקין טמא שזן מת שאטו
מוחר לאכול לעבד כ"ה הותר להן
אכל עומלת שזן לא וילין כלן ק"ו
אכל עומלת שזן לא וילין כלן ק"ו

מרוצה. לדחות את הטומאה: **הוּי אוֹמֵר כִּה מַחֲסַפְרִין.** כדמפרש ואולי (ו) שהיה טמא שכן משלח קרבנו לעזרה בקדושתו שחטין וזרקו עליו עץ טמא ואי הכהן המרצה בו אם טעמא בשרך פסול לו להקדשיותו ממנו? דקמי שפסול טעמא שרין: **מָקוֹם שֶׁ נִטְמָאוּ בָעֵינִים כו'.** יחיד שנטמא במת אין משלח פסול לעזרה לשחוט עליו [אלא נזהה לפסח שכן] כדמביי אש אש כי יהיה וגו' ואש"ג דכחו מרובה משל כן אלל שרין: **כֵּן שֶׁנִּטְמָא בָמָּה אִינוּ דִּין יוֹשֵׁעַ מֵרָצָה.** בידי כחו ער משל בעלים אש ואחזי יחידא קמי וקני דרוס מרצה ביחיד מגו דמרצה בנכור: **טִמְאָה פָּה נָמִי.** יחיד טמא ומגו משלח קרבנותיו כלומר אם שילת פסול לעזרה ושחטו וזרקו עליו פטור מלעשות פסח שכן אש על פי שלא יוכל ממנו לדקדקי אכילה פסחיים אש פסחיים (ב) ומיהו להחליה אמר רחנא (ג) נדחה לפסח שני ונזכר עבד נטומאה יליךך כהן המכבד בקרבן יחיד מתוך שמרלה [בנזכר] לכתחילה מרצה ביחיד דיעבד: **והכבדי אש אש וגו' ועשה פסח בחדש השני.** אלמא מרצה:

ומיין ווירקן עליו (וואל) | אן איינער ליה מוסקא וכו' | צום צעביי שטן
ומא וקסא לערנרס | י"ח | הייז דאמז מכפרין כחמכפרים | אומעני
| מ ו לא עמא שרן | ולי משום דאמז קל ומומר ומפין מתיקשא

צאן מי ביזר שיש אהם שם איווי. הא דלמירין בקוסה (דף נ"ג.) ובחולין (דף קכ.) כל שנשחטה שמו קודם מתן תורה ובאה תורה והקפידה עליו זה שם לזוי לא קשיא מידי דכך שמו מי ביזר בשעת מתן תורה: **עירל** מפרש (י) רבינו שלמה בכל מקום

ששמו אחיו מחמת מילה ור"ת מפרש
לדמות פערלות וקרי ליה לבו לשמים
ששמו ששמו עשרה אלף מדלגת זער
המילה וברש הכולל ויבמה ק"ט.
פירשת ^ט **משום** דאין לבו ^א ששים.
אשילו שש בשעת עבודה אחרין
בבסוף מנחת ^{דף קט} דאין קרבנו
ר"ת ויחזו ואל"ט להשגח לבו לשמים
מחמתה לא היה לבו ^ט לשמים:
אבל שפא סה פירוש קודם
שביעי מרצה אפי' קרבנן
יחיד ע"ד י"ן מוח' שמרצה ^א בלא
ק"ל וזה דלמח' ^א ע"ן הקדשים לא עון
מקדשים מוקמינן לכו בטומאת שרן
וע"ן כל טומאת מה שבעתיק היינו
קודם שביעי של אכל כשביעי היינו
ע"ה טעם שרן דלמי מרצה ביהוד' לפי
שיוכלין לעשות ע"י שחיתן טהורים
ולאורחא מצי אכלי הפסח כטהרים.
בירוק ^א ה"ב טעם שרן נמי.
בנקועטם לא גרס א' הכי דלפי ^א
ליה לן מחור שמרצה ב' מצי לנקשו
ב' פירכא טעם שרן לירי כ' כצנור
מחלק ויחזר מטעם מה י"י יושב א'
הכי דקאחרת מחור שמרצה וכו'
ויפחת יחיד דיבעד מצנור לכתחילה
הואה שלישי ושביעי

מִעוֹן הוּאָה ג' וְשִׁבְעִי
וְקוֹנֵי דְרוֹם מִכְפָּרִין כֹּה
בְּמִמָּה מֵת אֵין מִמָּה שׁוֹ
מֵת אֵין מִמָּה שָׁרִץ אֵין
יֵאֵין שׁוֹחֲטִין וְזוֹקֵקִין
לֹא עֲבָדִי צִיבּוֹר בְּמִת
נִדְחָה צִיבּוֹר עֲבָדִי
שׁוֹחֲטִין וְזוֹקֵקִין עַל מִמָּה
לֵהוּ (א) ר"ל (ב) לְדְרוֹמָא
מִכְפָּרִין אוּ כְּהַ מֵת
מִכְפָּרִין וְזִמָּה בְּמִקּוֹם
מִשְׁלַחֲן (ג) קִרְבְּנוֹתֵיהֶן
אֵינוֹ מִרְצָה מִקּוֹם
יִישָׁאֵין מִשְׁלַחֲן קִרְבְּנוֹ
אֵינוֹ דִּין שְׂאִינוֹ מִרְצָה
מִמָּה מֵת (נִמְו) מִשְׁ
יֵאֵישׁ אֵת (ז) יִדְחֵיהֶן
בְּחִשּׁוֹ הִשְׁנוּ וְגַ' לֵהוּ
לֵהוּ

[illegible]

אלה אכלו ויש לומר דהא' דלא אכלין לאו משום חומר דשך אלא משום
שאם היו רוב צבור עומדים בשבועים שצוים ליתערב לא היו אכלי
ועוממות אלא דלא לירי ציודת הכי נמי יומא צליבור = ודוקא =
כן מראה בצבור שבמיתא קייר ולא ידעה מכוונא וראק קאמא = עומות =

עין משפט
ור ביצות

סדר א' מ"י פ"ה מהל' ביאת
מקדש ה"י:
סדר ב' מ"י פ"ד שם הלכה ט'
והלכה יב':
סדר ג' מ"י פ"ב שם הלכה
יג':

יה אור השלם

1. בה אמר ארזי דוד כל
 2. ער על דוד וקרע לשל
 3. יבוא אל עשרת שני בנר
 4. אשר נתון בן ישראל
 5. ויחלוקה
 6. 2. בדרבנא בן נורי על
 7. ועליו כלל ליהוי משרשי
 8. לחלוקה אל ביתי הדרבנא
 9. כל לחמי אל דוד וספר
 10. כרתי אל כל חובעיה
 11. ויחלוקה
 12. 3. דבר אל בני ישראל
 13. אשר איש בן ידיו שם
 14. אל בורח דרחה קטן או
 15. לחיבתו וקשה שני ליהוי
 16. בשרו שני בדרבנא
 17. וכן בן ישראל יצא ער
 18. מות ומרדכי
 19. כדברי 2
 20. אשר יעני הכית מרדכי
 21. וקח וטעם וטעם הרבה
 22. אל ביתו מנכסות ושני הרבה
 23. לפי אכלו הכסו על שני
 24. שפוח 2

הגהות הב"ח

- (א) נח' תקע לכו (יש לקום)
תחילת ויני כיה ריש גלותא:
(ב) חס"י דיה מולא וכו' דחסי
לש איש: (ג) ד"ה אלף סגרי
לדור תמיד: (ד) ד"ה כי אומר
סח וכו' ואילן ומה במקום
שנמצאו וכו' שהיחד טמא:
(ה) ד"ה טמא תח וכו' אחר
במקום נחמד עמיה:

מוסף רש"י

מי מועד, ורשתי חיים: שאר
מימתי קח, אם זה לית לנפשי
לית מקום לך, וסוף דבר, וזה
דקדק לנפשי למעלה, ונחמתי
על כל מי נבר עול לנפשי
שנחמתי נפשי מחמת עול לנפשי
שלא עול כל דעם, ועליתי, אי:
אני מחמל לפני שאר עול לנפשי
שנחמתי נפשי לפני שנחמתי
על עול לנפשי, ונחמתי נפשי:
עול ברשע, שחתי לפני מחמת
עולה עלי לית חמלי, ועליתי, כי
אני עול כל חמלי: אי באר
לנפשי מאקדש, ונחמתי, שארני
נפשמתי, ונחמתי, אי רשע ונחמתי
דחמתי קול נפשמתי ואני קול
נחמתי: 19

שינוי נוסחאות

[illegible]

דעבור ולא ידא